

Sygn. akt I Ca 262/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Osowicka (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Ewa Pietraszewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kmin

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z wniosku J. W.

z udziałem K. T. (1)

o podział majątku

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 6 kwietnia 2016 r. sygn. akt I Ns 3174/13

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie V (piątym) i zasądzoną dopłatę w wysokości 57.503,53 zł rozłożyć na 6 (sześć) rat: pierwszych pięć rat w kwotach po 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) płatnych do 30 czerwca 2017 r., 31 grudnia 2017 r., 30 czerwca 2018 r., 31 grudnia 2018 r., 30 czerwca 2019 r. i szósta rata w kwocie 7.503,53 zł (siedem tysięcy pięćset trzy złote pięćdziesiąt trzy grosze) płatna do 31 grudnia 2019 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat;
2. oddalić apelację w pozostałym zakresie;
3. oddalić wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 262/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. W. we wniosku z dnia 26 sierpnia 2013 roku domagała się podziału majątku zgromadzonego w toku małżeństwa z K. T. (1). Wskazała, że jego skład wchodzi ruchomości, w tym samochód o wartości 6.000 zł, komputer o wartości 2.000 zł, telewizor o wartości 2.500 zł, meble dziecięce o wartości 3.000 zł, meble kuchenne zabudowane z piekarnikiem, kuchenką i okapem o wartości 5.000 zł, narożnik, stół i sześć krzeseł o wartości 1300 zł, lodówka – zamrażarka o wartości 1.300 zł, pralka o wartości 500 zł, stolik o wartości 40 zł i akcesoria łazienkowe o wartości 300 zł, a także zabudowana nieruchomość opisana w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w Braniewie

o wartości 200.000 zł. Wniosła o przyznanie jej wymienionych składników za wyjątkiem samochodu i komputera. Zażądała również rozliczenia dokonanej przez siebie spłaty zaciągniętego w trakcie małżeństwa kredytu hipotecznego, wydatków poczynionych przez uczestnika z majątku wspólnego na majątek osobisty poprzez wypłacenie na swoją rzecz kwoty tego kredytu, wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w postaci pozostałej do spłaty kwoty pożyczki spożytkowanej przez niego na cele osobiste, wydatków w kwocie ustalonej przez biegłego, poczynionych z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny w postaci poniesienia częściowo kosztów budowy domu. Domagała się także wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania.

Uczestnik postępowania K. T. (1) co do zasady nie sprzeciwił się wnioskowi, wnosząc o zwrot kosztów postępowania. Zarzucił jednak, że w skład majątku wspólnego nie wchodzi żaden pojazd, albowiem nabyty w trakcie trwania małżeństwa Landrover F. został zezłomowany. Zakwestionował także wartości części składników podlegających podziałowi. Zażądał rozliczenia poczynionych ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny nakładów na zakup działki i budowę domu. Wskazał, że środki na to przeznaczone zostały mu darowane przez ojca do majątku osobistego.

W toku postępowania zainteresowani zgodnie ustalili wartości składników ruchomych majątku wspólnego – na kwoty wskazane we wniosku za wyjątkiem komputera, którego wartość określili za uczestnikiem postępowania na 1.000 zł – oraz sposób ich podziału poprzez przyznanie tych składników wnioskodawczyni, za wyjątkiem komputera, na którego przejęcie zgodę wyraził uczestnik. Zainteresowani zgodnie wyłączyli z podziału samochód. Wskazali także, że meble kuchenne mają samodzielny charakter i nie są elementem stałej zabudowy.

Sąd Rejonowy w Braniewie zaskarżonym postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 r. w jego punkcie I ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika wchodzi:

- prawo własności nieruchomości w postaci działki nr (...) o powierzchni 1,1200 ha zabudowanej budynkiem mieszkalnym, położonej w R., Gmina B., dla której Sąd Rejonowy w Braniewie prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 118.576,81 zł,

- komputer o wartości 1.000 zł.

- telewizor o wartości 2.500 zł.

- meble dziecięce o wartości 3.000 zł,

- meble kuchenne z piekarnikiem, kuchenką i okapem o wartości 5.000 zł,

- narożnik, stół i sześć krzeseł o wartości 1.300 zł,

- lodówka – zamrażarka o wartości 1.300 zł,

- pralka o wartości 500 zł,

- stolik o wartości 40 zł,

- akcesoria łazienkowe o wartości 300 zł, wszystko łącznej wartości 133.516,81 zł. W punkcie II dokonał podziału majątku opisanego w pkt I w ten sposób, że składniki majątkowe opisane w ppkt 1,3-10 przyznał na własność wnioskodawczyni, zaś składnik opisany w ppkt 2 przyznał na własność uczestnikowi. W punkcie III postanowienia ustalił, że wnioskodawczyni poniosła ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny wydatki w kwocie 25.823,86 zł. W punkcie IV postanowienia ustalił, że uczestnik poniósł ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny nakłady w kwocie 9.314,10 zł. W punkcie V zasądzono od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 57.503,53 zł tytułem dopłaty do jego udziału w majątku wspólnym płatną w 115 ratach, pierwsza w kwocie 503,53 zł, pozostałe w kwotach po 500 zł, płatne do dnia 10 każdego miesiąca począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym niniejsze orzeczenie stanie się prawomocne wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności. W punkcie VI oddalono wnioski zainteresowanych o zwrot kosztów postępowania.

Orzeczenie Sądu Rejonowego było wynikiem następujących ustaleń i wniosków:

J. W. i K. T. (1) zawarli związek małżeński w dniu 21 września 2002 roku. Mają dwoje dzieci, A. T. urodzonego w dniu (...) i R. K. T. (2) urodzoną w dniu (...).

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 roku w sprawie V C (...) Sąd Okręgowy w Elblągu rozwiązał związek małżeński J. W. i K. T. (1) przez rozwód. Orzeczenie uprawomocniło się w dniu 20 grudnia 2012 roku.

Po zawarciu małżeństwa małżonkowie zdecydowali się na wybudowanie domu. W dniu 4 listopada 2002 roku kupili działkę opisaną w księdze wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Braniewie. Kwotę 3.000 zł na ten cel przekazał ojciec K. T. (1), M. T.. Z własnych środków wybudowali fundamenty. Następnie, wobec ich trudnej sytuacji finansowej, budowę – do zakończenia stanu surowego – prowadził i w większości finansował M. T.. Pomagał także ojciec J. W., H. W.. Relacje pomiędzy J. W. a rodzicami K. T. (1) nie układały się poprawnie. Dopiero po wybudowaniu domu uległy czasowej poprawie.

Na podstawie umowy nr (...) zawartej w dniu 7 kwietnia 2006 roku (...) Bank Spółka Akcyjna we W. udzielił małżonkom T. kredytu hipotecznego w kwocie 134.088,77 zł na sfinansowanie dokończenia budowy domu. Zgodnie z umową, kredyt został wypłacony w trzech transzach: w dniu 12 kwietnia 2006 roku w kwocie 60.000 zł, w dniu 12 czerwca 2006 roku w kwocie 60.000 zł oraz w dniu 4 grudnia 2006 roku w kwocie 10.385 zł.

Po opuszczeniu budowy przez M. T. małżonkowie dokończyli budowę domu ze środków pochodzących z kredytu hipotecznego oraz z bieżących dochodów.

W dniu 2 maja 2010 roku K. T. (1) za pośrednictwem serwisu internetowego Banku (...) Spółki Akcyjnej w W., wykorzystując upoważnienie do rachunku żony, złożył wniosek o udzielenie pożyczki, na skutek czego udzielona została pożyczka w kwocie 6.300 zł. Została ona w większości przeznaczona na naprawę samochodu Landrover F..

W dniu 26 czerwca 2008 roku małżonkowie T. zaciągnęli w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. kredyt hipoteczny na kwotę 132.300 zł indeksowany do franka szwajcarskiego na okres 420 miesięcy na spłatę kredytu hipotecznego w (...) Banku Spółce Akcyjnej we W.. Celem zabezpieczenia ustanowili na opisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w Braniewie hipotekę kaucyjną do kwoty 224.910 zł.

W trakcie małżeństwa zaciągnęli także kredyt na zakup solarium dla celów prowadzonej działalności gospodarczej, dochody z której przeznaczane były na zaspokojenie zwykłych potrzeb rodziny.

Aktualna wartość nieruchomości opisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w Braniewie wynosi 323.862 zł.

Na dzień 20 grudnia 2012 roku w skład majątku wspólnego J. W. i K. T. (1) wchodziły także:

- komputer o wartości aktualnie 1.000 zł.
- telewizor o wartości aktualnie 2.500 zł.
- meble dziecięce o wartości aktualnie 3.000 zł,
- samodzielne meble kuchenne z piekarnikiem, kuchenką i okapem o wartości aktualnie 5.000 zł,
- narożnik, stół i sześć krzeseł o wartości aktualnie 1.300 zł,
- lodówka – zamrażarka o wartości aktualnie 1.300 zł,
- pralka o wartości aktualnie 500 zł,

- stół o wartości aktualnie 40 zł,
- akcesoria łazienkowe o wartości aktualnie 300 zł.

Zadłużenie z tytułu umowy kredytu hipotecznego z dnia 26 czerwca 2008 roku na dzień 14 marca 2016 roku wynosiło 205.285,19 zł.

Po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej J. W. spłaciła kredyt hipoteczny w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. w kwocie 24.275,86 zł oraz opłaciła podatek rolny i od nieruchomości dotyczący nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego w kwocie 774 zł. K. T. (1) z kolei po tej dacie zapłacił kwotę 1.850 zł na poczet składek na ubezpieczenie na życie, kwotę 5.550 zł tytułem spłaty pożyczki z dnia 2 maja 2010 roku oraz kwotę 1.914,10 zł tytułem spłaty kredytu zaciągniętego na zakup solarium.

J. W. mieszka wraz ze wspólnymi małoletnimi dziećmi zainteresowanych na nieruchomości wchodzącej w skład ich majątku wspólnego. Utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w kwocie około 1.400 zł netto miesięcznie. Pobiera także zasiłek rodzinny w kwocie 330 zł miesięcznie. Otrzymuje alimenty na dzieci w kwocie 950 zł miesięcznie.

K. T. (1) przez sześć miesięcy w roku pracuje za granicą, gdzie zarabia około 10.000 – 11.000 zł miesięcznie, z których to środków utrzymuje się przez cały rok. Przez pozostałą część roku mieszka w Polsce.

Poczynione wyżej ustalenia stanu faktycznego, w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia, oparto na zgodnych wyjaśnieniach zainteresowanych, częściowo ich zeznaniach, zeznaniach wskazanych świadków, zgromadzonych w toku postępowania dowodach w postaci dokumentów oraz opinii pisemnej, następnie uzupełnianej, biegłego z zakresu budownictwa i wyceny nieruchomości.

Podkreślono, że żadne z zainteresowanych nie podważyło wynikającego z art. 43 § 1 kro domniemania równości ich udziałów w majątku wspólnym.

Zainteresowani ostatecznie porozumieli się co do składu i wartości ruchomego majątku wspólnego, a także odnośnie do sposobu jego podziału. Z tych względów orzeczono w jak w pkt I i II mając na uwadze ich zgodne stanowiska.

Poza sporem pozostawało także, że w skład tego majątku wchodzi prawo własności nieruchomości opisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego w Braniewie. Ostatecznie wartość nieruchomości ustalono w oparciu o wnioski z pisemnej opinii biegłego z zakresu budownictwa i wyceny nieruchomości z dnia 5 lipca 2015 roku, skorygowane w piśmie biegłego z dnia 2 października 2015 roku na kwotę 323.862 zł. Mając na uwadze, że ujawnione w dziale II księgi wieczystej prawo własności zainteresowanych obciążone jest, jak wynika z działu IV, hipoteką kaucyjną, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2010 roku, I CSK 205/09, LEX nr 560500), odliczono od wartości nieruchomości kwotę aktualnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu z dnia 26 czerwca 2008 roku, której zabezpieczenie stanowi rzeczona hipoteka, wskazaną przez wierzyciela w piśmie z dnia 15 marca 2016 roku, tj. 205.285,19 zł. Ostatecznie zatem wartość prawa własności nieruchomości określono na kwotę 118.576,81 zł.

Rozważając sposób podziału nieruchomości uwzględniono zgodne wnioski zainteresowanych odnośnie do niedokonywania jej fizycznego podziału, co uzasadnia w szczególności znaczny stopień ich skonfliktowania. Każdy z uczestników domagał się przyznania praw do nieruchomości jemu ze spłatą udziału drugiego. Zważywszy na fakt, że wnioskodawczyni zamieszkuje na tej nieruchomości nieprzerwanie do chwili obecnej, wraz z dwojgiem małoletnich dzieci i wyłącznie tam może zaspokajać potrzeby mieszkaniowe, uczestnik z kolei przebywa w kraju jedynie przez sześć miesięcy w roku, uznano za zasadne orzeczenie zgodnie z wnioskiem wnioskodawczyni.

Uczestnik postępowania nie kwestionował także, że po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej wnioskodawczyni poniosła ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny wydatki związane ze spłatą wspomnianego kredytu hipotecznego oraz zapłatą podatków. W zestawieniu dołączonym przez nią na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 roku

uwzględnieniu podlegały sumy zapłacone przez wnioskodawczynię po dniu 19 grudnia 2012 roku, co daje łącznie kwotę 25.823,86 zł wskazaną w pkt III sentencji, w tym 25.049,86 zł z tytułu spłaty kredytu i 774 zł z tytułu podatków. Nie uwzględniono natomiast kwoty 1.070 zł przekazanej przez jej ojca na zakup węgla z przeznaczeniem na ogrzanie domu. Wskazano, iż miało to miejsce w październiku 2012 roku, a zatem przed ustaniem wspólności majątkowej między zainteresowanymi. H. W. zeznał tymczasem, że wszystkie dokonane przez niego darowizny dotyczyły obojga byłych małżonków.

Także i uczestnik postępowania wniósł o rozliczenie poniesionych ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny nakładów i wydatków. Żądanie to zasługiwało na uwzględnienie w części.

W przekonaniu Sądu, uwzględnieniu, stosownie do treści art. 45 kro, winny podlegać kwoty wpłacone przez uczestnika tytułem składek na ubezpieczenie, tj. 50 zł miesięcznie od lutego 2013 roku do lutego 2016 roku, co daje 1.850 zł. Wnioskodawczyni nie kwestionowała tych wpłat, zarzucając jednak, że dotyczyły one polisy na życie uczestnika postępowania. Zważywszy na treść umowy kredytu hipotecznego z dnia 26 czerwca 2008 roku, w szczególności zaś § 3 pkt 3 i § 9 ust. 1, należało uznać rzeczony wydatek za związane z majątkiem wspólnym. Cesja praw z polisy ubezpieczeniowej na życie uczestnika postępowania, a tym samym zawarcie umowy ubezpieczenia, było zatem warunkiem koniecznym udzielenia kredytu, stanowiąc jedno z zabezpieczeń jego spłaty.

Podobnie uwzględniono jako wydatek z majątku osobistego uczestnika na majątek wspólny kwotę 1.914,10 zł z tytułu spłaty zaciągniętego w trakcie trwania małżeństwa zainteresowanych kredytu na zakup solarium. Także i w tym zakresie fakt dokonania spłaty nie był podważany. Należy mieć na uwadze, że jak wynika z wyjaśnień uczestnika postępowania, którym wnioskodawczyni nie zaprzeczyła, zakupione za uzyskane z rzeczony kredytu urządzenie służyło do prowadzenia działalności, z której dochody przeznaczane były na zaspokajanie zwykłych potrzeb rodziny zainteresowanych. Zostało ono sprzedane przed ustaniem wspólności majątkowej, a środki pochodzące z tej transakcji sponżytkowano na ten sam cel.

Sąd za uzasadnione uznał nadto doliczenie do analizowanych wydatków uczestnika postępowania kwotę 5.550 zł z tytułu spłaty pożyczki z dnia 2 maja 2010 roku. Sam fakt zawarcia tej umowy ze skutkami dla obojga wówczas jeszcze małżonków nie może budzić wątpliwości, jako że uczestnik postępowania posiadał umocowanie do dokonania tej czynności. Zostało nadto wykazane w toku postępowania, zeznaniami świadka K. O., że uzyskane w jej wyniku środki pieniężne niemal w całości zostały przeznaczone na naprawę samochodu Landrover F.. Wnioskodawczyni nie wykazała w żaden sposób, by pożyczka ta została przeznaczona na inne cele niż zaspokajanie zwykłych potrzeb rodziny. W przekonaniu Sądu, dowodom zaprezentowanym przez uczestnika postępowania nie zostały przedstawione żadne kontrdowody, zaś jego wersja była w toku postępowania podważana wyłącznie zaprzeczeniami samej wnioskodawczyni. Sam fakt, że uczestnikowi postępowania nie udało się uzyskać następnie dokumentów potwierdzających wykonanie prac przez firmę, nie podważa tej konstatacji. Tym samym, w ocenie Sądu, niezasadnym okazało się żądanie wniosku zwrotu przez uczestnika pochodzących z tej pożyczki środków.

W ocenie Sądu, brak było podstaw do uznania, że uczestnik poniósł na majątek wspólny nakłady z jego majątku osobistego wynikające z dokonanych na jego rzecz przez ojca darowizn obejmujących środki pieniężne na zakup działki w dniu 4 listopada 2002 roku i w części postawienie na niej domu mieszkalnego. Poza sporem pozostawało, że czynności wręczenia przez M. T. w dniu zawarcia umowy sprzedaży działki kwoty 3.000 zł oraz kontynuowania przez jego firmę przez pewien okres budowy domu byłych małżonków zostały dokonane. Z art. 31 kro wynika domniemanie, że składniki majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności majątkowej przez oboje małżonków lub jednego z nich należą do majątku wspólnego. Uczestnik nie zdołał go obalić w toku postępowania. Całokształt materiału dowodowego w niniejszej sprawie daje asumpt do stwierdzenia, że forsowana przez uczestnika postępowania wersja analizowanych zdarzeń została skonstruowana na potrzeby tego postępowania. Wnioskodawczyni, potwierdzająca wprawdzie fakt skonfliktowania z rodziną uczestnika, przeczyła kategorycznie, by jakiejkolwiek okoliczności świadczyły o wspomnianych zastrzeżeniach dotyczących udzielanej małżonkom przez rodziców uczestnika pomocy. Sam uczestnik nie zachowywał w tym zakresie konsekwencji. W swoich zeznaniach na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 r. przyznał, że pieniądze na zakup działki ojciec przekazał obojgu małżonkom, by na kolejnej rozprawie „sprostować” swoje

„niewyraźne” stwierdzenia. Świadek H. W. zaprzeczył, by którakolwiek rodzina wspierająca zainteresowanych w procesie budowy domu czyniła jakiegokolwiek zastrzeżenia do limitowaniu tej pomocy do osoby pochodzącego od niej małżonka. Zeznania M. T. ograniczają się wyłącznie do sformułowań, że pomagał „ze względu na syna”. Istotnym zdaniem Sądu pozostaje okoliczność, że prezent weselny czy kwota 30.000 zł wręczona uczestnikowi postępowania na zakupu samochodu nie zawierały żadnych obwarowań. J. T. (1) wskazywała, że mówili z mężem synowi, iż „pomoc jest tylko dla niego, nie dla jego żony”. Nie zostało wykazane, by wnioskodawczyni została przez kogokolwiek uświadomiona co do rzeczonych okoliczności albo by były one znane innym osobom poza żywotnie zainteresowanymi w tym postępowaniu. Wręcz przeciwnie, wnioskodawczyni wskazywała i jawi się to jako logiczne i uzasadnione okolicznościami, że gdyby o takich zastrzeżeniach wiedziała, nie zgodziłaby się na kontynuowanie budowy. Rodzice uczestnika, w szczególności ojciec, wiedzieli tymczasem, że działkę małżonkowie nabędą wspólnie, a dom stanie właśnie na tej objętej wspólnością majątkową parceli.

Brak było, w ocenie Sądu Rejonowego podstaw do zaakceptowania stanowiska wnioskodawczyni odnośnie do niewykorzystania wszystkich pochodzących z kredytu hipotecznego z dnia 7 kwietnia 2006 r. środków na wskazany w umowie cel. Zważono, że we wniosku ani w toku postępowania nie zostało sformułowane na tej podstawie jakiegokolwiek roszczenie. Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza jej zarzutów. W szczególności kwota kredytu wynosiła 134.086,77 zł. Ostatecznie wypłacono 130.385 zł. Jak wynika z przygotowanych przez biegłego poszczególnych wersji zestawień kosztów poniesionych przez samych zainteresowanych w związku z budową domu, po zakończeniu prac przez M. T., których wnioskodawczyni nie podważała, każda zawiera w pełni kwotę wypłaconego kredytu.

Rzeczony wydatki podlegały rozliczeniu na mocy przepisów art. 46 krio w zw. z art. 567 k.p.c. w zw. z art. 686 k.p.c., stosownie do wielkości udziałów zainteresowanych w majątku wspólnym (art. 46 krio w zw. z art. 1035 k.c. w zw. z art. 207 k.c.).

Zgodnie z dyspozycją art. 212 § 1 k.c., wartości udziałów zainteresowanych wyrównać należało dopłatą na rzecz uczestnika postępowania. Obliczając jej wysokość, wzięto pod uwagę, że wartość jego udziału w majątku wspólnym wynosi 66.758,41 zł. Pomniejszyć należało ją o kwotę 12.911,93 zł stanowiącą połowę wartości wydatków poniesionych przez wnioskodawczynię z jej majątku osobistego na majątek wspólny. Uległa ona z kolei powiększeniu o połowę wydatków z majątku osobistego na majątek wspólny poniesionych przez samego uczestnika, tj. kwotę 4.657,05 zł. W rezultacie należy mu się kwota 57.503,53 zł.

Korzystając z uprawnienia przyznanego w art. 212 § 3 k.p.c., rzeczoną dopłatę rozłożono na raty miesięczne w kwotach 503,53 zł pierwsza, zaś po 500 zł kolejne, mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną obojga zainteresowanych. Uwzględniono przy tym dochody wnioskodawczyni, w tym także uzyskanie w niedalekiej perspektywie świadczenia wychowawczego co najmniej na młodsze dziecko w kwocie 500 zł miesięcznie. Jest to, w ocenie Sądu, maksymalna kwota do spłaty w rozliczeniu miesięcznym, w szczególności że wnioskodawczyni spłaca kredyt hipoteczny. Uzyskana miesięcznie rata, w zestawieniu z dochodami uczestnika postępowania i jego potrzebami mieszkaniowymi, zaspokoi także i jego interesy wynikłe z podziału majątku.

Oddalono wnioski zainteresowanych o zwrot kosztów postępowania, mając na uwadze brak podstaw do odstąpienia od reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., w szczególności wobec równego stopnia ich zainteresowania w wyniku postępowania oraz niesprzeczności interesów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 roku, IV CZ 74/13, LEX nr 1388478).

Uczestnik w apelacji od tego postanowienia zaskarżył je w części dotyczącej sposobu podziału majątku, wysokości nakładów uczestnika z majątku osobistego na majątek wspólny i zasądzonej dopłaty tytułem wyrównania udziałów uczestników w majątku wspólnym (punkty II, IV i V). Zarzucił orzeczeniu błędne ustalenia faktyczne, będące wynikiem obrazy prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegającej na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i dokonanie podziału majątku wspólnego uczestników przez przyznanie wszystkich składników majątkowych wymienionych na rzecz uczestnika z jednoczesną stosowną dopłatą na rzecz

wnioskodawczyni w terminie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia, względnie zmianę zaskarżonego postanowienia przez zobowiązanie wnioskodawczyni do uiszczenia na rzecz uczestnika dopłaty w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności, względnie do zapłaty w dwóch ratach, pierwszej w wysokości 30.000 złotych płatnej w terminie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia, drugiej w wysokości 27.503,53 złotych płatnej do końca 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia zapłaty którejkolwiek z rat oraz ustawowymi odsetkami od kwoty 27.503,53 złotych liczonymi od momentu dwóch miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia do końca 2016 roku, nadto ustalenie, że uczestnik dokonał nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny uczestników w kwocie 163.218,10 złotych (punkt IV postanowienia) uchylenie punktu V postanowienia i oddalenie żądania wnioskodawczyni w zakresie zasądzenia na jej rzecz spłaty tytułem podziału majątku wspólnego.

Zdaniem apelanta, wnioskodawczyni nie jest w stanie dokonać dopłaty na rzecz uczestnika w miesięcznych ratach po 500 złotych, gdyż jej zdolności w tym zakresie pozwalają na zapłatę na jego rzecz miesięcznej raty w kwocie nie wyższej niż 300 złotych. Nadto miesięczne raty w kwotach po 500 złotych przez okres prawie 10 lat płatne przez wnioskodawczynię na rzecz uczestnika nie stanowią realnego ekwiwalentu tytułem jego udziału w nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym położonej w R..

Zdaniem skarżącego, Sąd I instancji błędnie przyjął, że nakłady jego rodziców na zakup działki w kwocie 3.000 złotych i budowę domu w R. w kwocie 150.904 złotych, poczynione były do majątku wspólnego uczestników. Rodzice uczestnika w sposób precyzyjny przekazywali synowi, że realizowane przez nich nakłady są wyłącznie dla niego, do jego majątku osobistego, a nie dla synowej, co ten akceptował. Najważniejszy był cel, intencja i porozumienie między stronami tych czynności prawnych, czyli uczestnikiem, a jego rodzicami. W myśl bowiem przepisu art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Odmierna ocena tej kwestii dokonana przez Sąd I instancji stanowi naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 60 k.c. i art. 33 pkt. 2 k.r.o.

W aspekcie powyższego apelant nie podzielił stanowiska Sądu I instancji, że przeciwko ustaleniu, że rodzice uczestnika dokonali darowizny do jego majątku osobistego przemawiało to, iż wnioskodawczym nie została przez kogokolwiek uświadomiona co do rzeczonych okoliczności albo by były one znane innym osobom poza żywotnie zainteresowanym w tym postępowaniu (uczestnikiem i jego rodzicami), a nadto że gdyby o takich zastrzeżeniach wiedziała, to nie zgodziłaby się na kontynuowanie budowy. Zdaniem uczestnika wnioskodawczyni nie wykazała, żeby rodzice uczestnika zawierając z nim umowę darowizny zdecydowali inaczej, niż żeby darowizna weszła do jego majątku osobistego.

Nie bez znaczenia jest, że we wniosku o podział majątku wnioskodawczyni wskazała, iż w jej przekonaniu jej ojciec kupując m. in. okna do nieruchomości w R. czynił to do jej majątku osobistego, co wskazywało, że akceptowała i miała pełne przekonanie, że ich rodzice czynili nakłady do majątków osobistych swoich dzieci. Podobne stanowisko wnioskodawczyni zaprezentowała za pośrednictwem swojego pełnomocnika na rozprawie w dniu 17 czerwca 2014 roku, które zmieniła po tym jak ojciec wnioskodawczyni zaprzeczył jej przekonaniu co do czynionych przez niego nakładów.

Rodzice uczestnika wiedzieli, że pieniądze przekazane wyłącznie synowi na zakup działki ten zdecydował się spożytkować na zakup działki wspólnie z małżonką, co nie wykluczało jednak tego, że pieniądze przekazane zostały do jego majątku osobistego i stanowiły one jego nakład na majątek wspólny.

Zgodnie z żądaniem uczestnika nieruchomości i wszystkie inne składniki majątku winny zostać przyznane na jego własność z jednoczesnym brakiem dopłaty na rzecz uczestniczki. Stanowisko w tej kwestii wynika z matematycznego wyliczenia, iż wartość wszelkich składników w majątku wspólnym wynosi kwotę 133.516,81 złotych, czyli wartość udziałów należałoby wyrównać dopłatą w kwocie 66.758,42 złotych. Powiększyć należałoby ją o nakład uczestniczki w kwocie 25.823,86 złotych i pomniejszyć o nakład uczestnika w kwocie 163.218 złotych.

Niezależnie od powyższego, z daleko idącej ostrożności wskazano, iż nie sposób zgodzić się, aby dopłata wnioskodawczyni tytułem podziału majątku wspólnego następowała w kwotach po 500 złotych miesięcznie, czyli przez 117 miesięcy. Uczestnik nie posiada mieszkania, aktualnie przez okres 6 miesięcy w roku przebywa za granicą, gdzie zarabia miesięcznie średnio kwotę 10.000 złotych, czyli 60.000 złotych rocznie, z czego jednak połowa tych dochodów jest przeznaczana na jego utrzymanie za granicą (opłata za mieszkanie, media, żywność, środki czystości, koszty dojazdów do pracy itp.), zatem jego faktyczny dochód wynosi kwotę 30.000 złotych, z którego zobowiązany jest płacić alimenty na rzecz dzieci, ponosić koszty przejazdu do kraju i utrzymać się w Polsce. Wysokość miesięcznej raty w kwocie 500 złotych, którą wnioskodawczyni zobowiązana została spłacać na rzecz uczestnika przez okres prawie 10 lat w powiązaniu z jego obciążeniem z tytułu kredytu zaciągniętego na budowę domu w R. eliminuje jakąkolwiek możliwość zakupienia przez niego mieszkania w formie kredytowej lub gotówkowej, a zatem zapewniania sobie warunków mieszkaniowych choćby na poziomie zbliżonym do wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni winna posiadać zdolność do kompleksowej i jednorazowej dopłaty tytułem wyrównania udziałów, albowiem dopłata w kwotach po 500 złotych miesięcznie ma charakter symbolicznej, a zarazem przestanie posiadać jakikolwiek wymiar przysporzenia dla uczestnika, choćby przez pryzmat inflacji czy czasu spłaty. Podkreślono iż wnioskodawczyni nie wyraziła zgody na dopłatę w wysokości raty miesięcznej w kwocie 500 złotych wskazując, że nie jest w stanie płacić więcej niż 300 złotych, zatem już z tego powodu w/w rozstrzygnięcie jest sprzeczne z wolą uczestników, nie uwzględnia ich realnych możliwości zarobkowych oraz majątkowych i spowoduje ostatecznie skierowanie sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego, jak i sprzedaż nieruchomości na zdecydowanie mniej korzystnych warunkach w ramach licytacji komorniczej.

Przyznanie uczestnikowi całego majątku z zobowiązaniem go do spłaty w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia w przypadku, gdyby dopłata wystąpiła powodowałoby, że wnioskodawczyni otrzymałaby jednorazowo kwotę, która pozwoliłaby jej w znacznej części zabezpieczyć potrzeby mieszkaniowe.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika postępowania podlegała uwzględnieniu jedynie w zakresie dotyczącym terminu płatności zasądzonej dopłaty z tytułu rozliczenia udziałów uczestników w majątku wspólnym. W pozostałym zakresie apelacja, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu.

Na wstępie Sąd Okręgowy zaznacza, że ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, znajdują odzwierciedlenie w przeprowadzonych dowodach, należycie ocenionych w świetle zasad określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Stąd Sąd Odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań, nie widząc konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok. i Pr. 2002/6/40).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, iż skuteczne jego postawienie wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego i tym samym naruszył reguły swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające samo przekonanie skarżącego o innej, niż przyjął to sąd pierwszej instancji, ocenie przeprowadzonych dowodów, ich doniosłości i wiarygodności (zob.m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 oraz z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r. (II CKN 817/00), tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Zdaniem Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadków i uczestników postępowania mieści się w granicach wynikających z art. 233 § 1 k.p.c., zaś skarżący w wywodach zawartych w apelacji w żaden sposób oceny tej skutecznie nie podważył i brak jest wobec tego podstaw do ustalenia, że darowizny dokonane przez rodziców uczestnika M. T. i J. T. (1), weszły do jego majątku osobistego.

Dowody z zeznań świadków M. T. i J. T. (1) przeczą obecnym twierdzeniom uczestnika, że świadczona przez jego rodziców pomoc finansowa była czyniona do majątku osobistego uczestnika. Uczestnik K. T. (1) na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 r. zeznał, iż „ziemia to była darowizna dla nas” (dowód zeznania 01:11:38), a następnie na rozprawie w dniu 24 marca 2016 r. zmienił stanowisko oświadczając, iż „ziemia została kupiona na majątek osobisty przez moich rodziców” (oświadczenie 00:10:33). Zmiana stanowiska uczestnika w tym przedmiocie nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy, gdyż wbrew twierdzeniom uczestnika jego zeznania złożone w dniu 25 lutego 2016 r. w trybie art. 303 i 304 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. były stanowcze, wyraźne i nie budziły wątpliwości interpretacyjnych. Nadto pozostawały w zgodzie z oświadczeniami uczestnika złożonymi w sprawie o rozwód, sygn. akt (...) Sądu Okręgowego w Elblągu, gdzie K. T. (1) w piśmie z dnia 20 listopada 2012 r. oświadczył, iż „rodzice zakupili dla stron nieruchomości rolną o powierzchni 1,12 ha. Wówczas strony dzięki bardzo dużemu wsparciu finansowemu rodziców K. T. (1) rozpoczęły budowę domu jednorodzinnego. Rodzice finansowali zakup materiałów budowlanych”. Mimo pojawienia się konfliktów pomiędzy J. T. (2) a rodzicami K. T. (1) „strony w dalszym ciągu przyjmowały od rodziców powoda istotną pomoc finansową”. Treść tych oświadczeń nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż pomoc finansowa i rzeczowa rodziców uczestnika była czyniona na rzecz obojga uczestników, a nie wyłącznie do majątku osobistego uczestnika postępowania. Zmiana stanowiska uczestnika w tym przedmiocie w niniejszym postępowaniu jest podyktowana wyłącznie jego interesem ekonomicznym i prawidłowo oceniona, przy zachowaniu reguł swobodnej oceny dowodów, nie może prowadzić do odmiennych ustaleń od tych poczynionych przez Sąd Rejonowy.

Zeznania świadków M. T. i J. T. (1), że „wszystko robili z uwagi na syna, dom miał być dla syna”, zostały także ocenione przez Sąd Rejonowy prawidłowo, gdyż czynienie darowizn dla obu małżonków było oczywiście uzasadnione nie tylko stopniem pokrewieństwa pomiędzy darczyńcami a obdarowanymi, ale i troską o prawidłowe relacje pomiędzy obdarowanymi małżonkami.

Zeznaniom wyżej wymienionych świadków, że z uwagi na złe relacje z synową przysporzenia były dokonywane wyłącznie do majątku osobistego uczestnika przeczą zeznania samego uczestnika, który w piśmie z dnia 20 listopada 2012 r. „sygn. akt (...) oświadczył „gdy pomoc rodziców przy budowie domu dobiegała końca J. W. zaczęła być w stosunku do nich coraz bardziej roszczeniowa i konfliktowa. Mimo to strony w dalszym ciągu przyjmowały od rodziców powoda istotną pomoc finansową”. K. T. (1) słuchany w charakterze uczestnika postępowania w sposób nieudolny zeznał odmiennie, że „rodzice na mój majątek zaczęli budować dom”, które to sformułowanie (dowód zeznania – k 392v 01:27:29) świadczy o staraniach posłużenia się terminologią prawniczą bez właściwego rozumienia wypowiedzianych słów.

Świadkowie ci złożyli w postępowaniu apelacyjnym oświadczenie z podpisami notarialnie poświadczonymi w dniu 20 lipca 2016 r. o poczynieniu nakładu finansowego na majątek osobisty syna K. T. (1) w postaci sfinansowania zakupu działki o pow. 1,12 ha usytuowanej w miejscowości R., o nr 20 oraz zakupu materiałów i wykonanie prac budowlanych o wartości zgodnie z wyceną biegłego rzeczoznawcy i w/w wydatki zostały poczynione z ich majątku wspólnego wyłącznie na majątek osobisty syna, bez udziału osób trzecich, z wyłączeniem jego majątku wspólnego (dowód: oświadczenie – k 483).

Wskazać należy, iż przepis art. 515 k.p.c. umożliwia, stosownie do okoliczności, przesłuchanie świadków i biegłych bez przyrzeczenia oraz w nieobecności uczestników, można również zażądać od osób, które nie są uczestnikami, złożenia wyjaśnień na piśmie. Możliwość żądania wyjaśnień na piśmie to właściwe postępowaniu nieprocesowemu uprawnienie do przeprowadzenia dowodów z wyjaśnień osób trzecich, a nie z zeznań świadków w formie pisemnej, gdyż stanowiłoby to naruszenie zasady bezpośredniości. Zasady ustności, bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów wyłączają bowiem dopuszczalność złożenia zeznań świadka w formie pisemnej. Dowodem mogą być więc tylko zeznania tych osób w charakterze świadków złożone osobiście i ustnie przed sądem (por. orzeczenie SN z dnia 28 marca 1950, WaC 378/49, NP 1951, nr 1, s. 61; wyrok SA w Warszawie z dnia 7 stycznia 2001 r., VI ACa 477/04, Rejent 2005, nr 5, s. 169). Pisemne oświadczenia osób fizycznych przedstawiane przez stronę lub bezpośrednio przez osoby składające na piśmie takie oświadczenia mogą stanowić źródło informacji o tym, że pewne osoby mogłyby być przesłuchane w charakterze świadka (por. wyrok SN z dnia 12 września 1973 r., III CRN 174/73, LEX nr 7299).

Podkreślić należy, iż wyjaśnienia M. T. i J. T. (1) zawarte w powyższym oświadczeniu różnią się od ich zeznań złożonych na rozprawie w charakterze świadków, co nakazuje krytycznie ocenić wiarygodność tych osób.

Ma rację apelant, że wnioskodawczyni początkowo twierdząc, iż pomoc finansowa jej ojca H. W. przy budowie domu była dokonywana do jej majątku osobistego, czemu osoba ta zaprzeczyła będąc przesłuchana w charakterze świadka, okazała się niewiarygodna, jednakże prawidłowa ocena zeznań wnioskodawczyni złożonych w trybie art. 303 i 304 k.p.c. w kontekście całego zgromadzonego materiału dowodowego, nie pozwala na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych, od tych zakwestionowanych apelacją uczestnika. W apelacji nie zwalcza się zeznań H. W., co do charakteru jego przysporzeń do majątku wspólnego uczestników, a jedynie kwestionuje się je w części dotyczącej darowizn rodziców uczestnika, co dodatkowo nakazuje krytycznie ocenić wiarygodność uczestnika, gdyż sprzecznym z doświadczeniem życiowym jest, by rodzice jednego z uczestników czynili darowizny do majątku osobistego swojego dziecka, a rodzice drugiego uczestnika do majątku wspólnego uczestników. Wiarygodne są zeznania H. W., iż przekazana przez niego pomoc finansowa była dla obojga małżonków, rodzice każdej ze stron pomagali obojgu małżonkom, gdyż takie były ustalenia rodzin, co do podziału kosztów. Zeznania te są spójne z zeznaniami świadka A. W., który zeznał, iż pomoc obu rodzin była dla obojga małżonków, który to dowód nie został zakwestionowany w apelacji.

W kontekście powyższego należy stwierdzić, że, wbrew zarzutowi apelacji, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów. Podniesiony w tym zakresie w apelacji zarzut stanowi w istocie jedynie nieskuteczną próbę nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Apelant formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wskazał z naruszeniem jakich dokładnie wskazanych w tym przepisie kryteriów sąd ocenił niewłaściwie przywołane w apelacji dowody. Przytoczenie bowiem treści zeznań świadków i uczestników postępowania, przy braku argumentacji jurydycznej, jest oczywiście nieskuteczne.

Apelacja uczestnika zasługiwała na uwzględnienie w zakresie dotyczącym terminu spłaty na jego rzecz kwoty 57.503,53 zł, gdyż ten ustalony zaskarżonym postanowieniem nie uwzględniał usprawiedliwionego interesu uczestnika.

Poza sporem pozostaje przyznanie wnioskodawczyni prawa własności nieruchomości, z uwagi na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych uczestnika w lokalu mieszkalnym położonym w B. przy ul. (...), który nabył od ojca M. T. aktem notarialnym z dnia 20 lipca 2016 r.

Wnioskodawczyni zamieszkuje na nieruchomości z dwojgiem małoletnich dzieci uczestników postępowania oraz konkubentem. Na miesięczny dochód rodziny składa się wynagrodzenie za pracę w wysokości 1.350 zł netto, świadczenia z programu Rodzina 500 + w wysokości 1.000 zł, alimenty na dzieci w wysokości 900 zł oraz zasiłki rodzinne w kwocie 216 zł, łącznie 3.466 zł. Opłaty bieżące oraz wyżywienie w 1/2 części pokrywa partner wnioskodawczyni.

Uczestnik pracuje przez około 6 miesięcy w roku w Norwegii. Za okres od stycznia 2016 r. do 15 września 2016 r. uzyskał dochód w wysokości 98.332,90 koron norweskich, czyli średnio miesięcznie 11.000 koron norweskich, co stanowi w przeliczeniu kwotę 5.170 zł. Pozostaje w konkubinacie i z tego związku ma dziecko, na które płaci dobrowolnie alimenty w wysokości 500 zł miesięcznie. Mieszkanie, którego nabył prawo własności jest przez niego wynajmowane, z czego uzyskuje dochód w wysokości 900 zł miesięcznie. Zgodnie z § 4ust. 1 umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży zobowiązał się zapłacić sprzedającemu M. T. najpóźniej do dnia 31 lipca 2018 r. kwotę 80.001,40 zł tytułem części ceny sprzedaży.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadna jest zmiana zaskarżonego postanowienia w punkcie V i rozłożenie zasądzonej dopłaty w wysokości 57.503,53 zł na 6 rat: pierwszych pięć rat w kwotach po 10.000 zł płatnych do 30 czerwca 2017 r., 31 grudnia 2017 r., 30 czerwca 2018 r., 31 grudnia 2018 r., 30 czerwca 2019 r. i szóstą ratę w kwocie 7.503,53 zł płatną do 31 grudnia 2019 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat. Wnioskodawczyni od kwietnia 2016 r. powinna była liczyć się z obowiązkiem spłaty uczestnika w kwotach po 500 zł miesięcznie, co powinno pozwolić jej zaoszczędzić do terminu płatności pierwszej raty, czyli do dnia 30 czerwca 2017 r. kwotę 10.000 zł. Przy uzyskiwanych bowiem obecnie dochodach na rodzinę wnioskodawczyni powinna miesięcznie zaoszczędzić co najmniej 1.000 zł, nawet przy uwzględnieniu jej zobowiązań kredytowych płatnych w ratach po 650 zł miesięcznie. Pozostałe 5 rat, których termin płatności przypada na 31 grudnia 2017 r., 30 czerwca 2018 r., 31 grudnia 2018 r., 30 czerwca 2019 r. i 31 grudnia 2019 r. powinny być zapłacone z poczynionych oszczędności, pożyczek, ale Sąd dostrzega także możliwość uzyskania na ten cel środków ze sprzedaży, czy dzierżawy części nieruchomości gruntowej o powierzchni 1,1200 ha, której prawo własności przyznano wnioskodawczyni, o ile wnioskodawczyni nie zdecyduje się sprzedaż całej nieruchomości. Uczestnik będąc wierzycielem wnioskodawczyni, także z uwagi na własne zobowiązania, powinien uzyskać dopłatę w rozsądnym terminie, gdyż i tak ponosi konsekwencje w postaci rzeczywistego odroczenia płatności zasądzonej dopłaty, co pozbawia go w związku z tym określonych korzyści. Zastosowanie regulacji z art. 320 k.p.c. jest w tym przypadku usprawiedliwione sytuacją osobistą i majątkową wnioskodawczyni, która nie jest w stanie, w oczekiwanym przez uczestnika terminie dokonać jego spłaty, a rozłożenie płatności zasądzonej dopłaty na wskazane w orzeczeniu okresy pozwoli na zorganizowanie środków na ten cel.

Z tych przyczyn apelacja uczestnika, który domagał się zapłaty w krótszym terminie nie zasługiwała na uwzględnienie, nawet przy uwzględnieniu jego własnych zobowiązań, na zapłatę których kwota dopłaty jest niewystarczająca.

O zmianie zaskarżonego postanowienia orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c., a o oddaleniu apelacji w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepis art. 520 § 1 k.p.c. gdyż uczestnicy postępowania byli w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczeniem sądu udzielono ochrony prawnej każdemu z nich. Z uwagi na zgłoszony przez wnioskodawcę wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania nieprocesowego, sąd, uznając za stosowne nieodstępowanie od zasady z § 1 art. 520 k.p.c., wniosek ten oddalił.